

POSTANOWIENIE

Dnia 6 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 6 kwietnia 2016 r.,
skargi M. S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w P. z dnia 11 lipca 2013., sygn. akt X Ga [...]
wydanego w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko [...] "W." Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem częściowym z dnia 15 marca 2013 r. Sąd Rejonowy w P. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwoty 11.900 zł i 894,04 zł, obie z ustawowymi odsetkami od 2 lutego 2012 r. oceniając jako udowodnione, we wskazanym zakresie, roszczenie odszkodowawcze powoda.

Na skutek apelacji pozwanego, Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 11 lipca 2013 r. zmienił ten wyrok w ten sposób, że powództwo o zapłatę wymienionych w nim kwot oddalił dochodząc do przekonania, że powód nie sprostął ciężarowi dowodu w zakresie wykazania wysokości szkody, co roszczenie czyniło nieudowodnionym.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego, powód, jako jej podstawę wskazał naruszenie przepisów

procesowych to jest art. 162, art. 207 § 6 i art. 302 zdanie drugie k.p.c. oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz wskazał, że wyrok jest niezgodny z art. 162, art. 207 § 6 i art. 232 zdanie drugie k.p.c. oraz z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Konstruując skargę o stwierdzenie niezgodności prawem prawomocnego orzeczenia oraz określając stawiane jej wymagania formalne, ustawodawca wyraźnie oddzielił podstawy skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.), w tym przepisy składające się na ich uzasadnienie, od przepisów (przepisu), z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.). Nie wszystkie zatem wady postępowania poprzedzającego wydanie orzeczenia, wytykane w ramach podstaw, powodują niezgodność orzeczenia z prawem, i na odwrót, nie wszystkie przepisy naruszone przez sąd w postępowaniu poprzedzającym wydanie orzeczenia są tymi przepisami, z którym orzeczenie jest niezgodne. Wyrok może być zgodny z prawem, tj. w sposób prawidłowy orzekać o przedstawionym pod osąd roszczeniu, mimo obrazy - także licznych, a niekiedy nawet powodujących nieważność postępowania - przepisów prawa procesowego; może być też niezgodny z przepisami, jednakże innymi niż wskazane w skardze. Wówczas jednak, z uwagi na związanie Sądu Najwyższego tak podstawami skargi jak i wskazanymi przez skarżącego przepisami (art. 424¹⁰ k.p.c.), Sąd Najwyższy odmawia przejęcia jej do rozpoznania (art. 424⁹ k.p.c.).

Wytykane przez skarżącego w ramach podstaw skargi wady postępowania poprzedzającego wydanie skarżonego orzeczenia, polegały, w jego ocenie, na naruszeniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz na naruszeniu art. 162, 207 § 6 i art. 302 zdanie drugie k.p.c., Podstawa konstytucyjna miałaby rację bytu wówczas gdyby skarżący wykazał zasadność podstawy procesowej wynikającej z kodeksu postępowania cywilnego, co jednak nie nastąpiło. Żaden z powołanych przez skarżącego przepisów k.p.c. nie wiąże się z czynnościami procesowymi sądu drugiej instancji. Art. 162 k.p.c. dotyczy obowiązku procesowego strony wytknięcia sądowi uchybienia przepisom postępowania i wskazuje, że strona nie może skutecznie zarzucać uchybienia tym przepisom postępowania, jeżeli nie zwróciła na to uwagi sądu w trybie przewidzianym w tym przepisie, a więc dotyczy powinności samej strony, art. 207 § 6 k.p.c. stanowi o obowiązku sądu pominięcia

spóźnionych twierdzeń i dowodów i wskazuje, kiedy takie dowody sąd dopuszcza - tymczasem sąd drugiej instancji nie prowadził postępowania dowodowego, art. 302 k.p.c. (dotyczy dowodu z przesłuchania stron, którego sąd drugiej instancji nie prowadził) ma dwa paragrafy, paragraf drugi nie ma zdania drugiego, a paragraf pierwszy w zdaniu drugim stanowi o przesłuchaniu jednej ze stron gdy druga strona nie stawiała się lub odmówiła zeznań. Tak więc skonstruowana podstawa procesowa nie pozwala przyjąć jej związku z kwestionowanym wyrokiem.

W odniesieniu do przepisów, z którymi, zdaniem skarżącego, kwestionowany wyrok jest niezgodny, skarżący ponownie wskazał art. 162 i 207 § 6 k.p.c. a także art. 232 zdanie drugie k.p.c. i ponownie art. 45 ust. 1 Konstytucji RP. W odniesieniu do przepisów procesowych – dwa pierwsze nie pozostają w związku (który powinien być związkiem przyczynowym) z treścią rozstrzygnięcia. W odniesieniu do trzeciego – jest on przepisem, z którego niewątpliwie wynika powinność sądu dopuszczenia dowodu z urzędu wówczas, gdy wymagają tego szczególne okoliczności sprawy. Zauważyć jednak należy, że o ile można podzielić stanowisko skarżącego o potrzebie dopuszczenia z urzędu dowodu z opinii biegłego, to jednak nie była to okoliczność wystarczająca do stwierdzenia, że przez wskazanie tego przepisu jako naruszonego wypełniona została w sposób prawidłowy przesłanka z art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. Uwzględnić bowiem należy, że rezultat (wynik, wnioski czy też konkluzja) takiej opinii biegłego nie jest znany a jego antycypowanie jest wykluczone, stąd też nie da się stwierdzić, że pomiędzy nieprzeprowadzeniem tego dowodu a szkodą polegającą, jak twierdzi skarżący, na nie zasądzeniu na jego rzecz kwoty 12.794,04 zł, wystąpił związek przyczynowy. Wykazanie takiego związku w skardze jest niezbędne skoro chodzi o deliktową odpowiedzialność odszkodowawczą na zasadach przewidzianą w kodeksie cywilnym (art. 417 k.c.), a orzeczenie Sądu Najwyższego wydane w postępowaniu ze skargi pełni rolę prejudykatu wymaganego art. 417¹ § 2 k.c.

Ponadto, jeżeli powołane tak podstawy skargi jak i przepisy, z którymi wyrok ma być niezgodny już przy pierwszej ich ocenie pokazują, że faktycznie nie ma możliwości ich uwzględnienia, ponieważ nie miały miejsca albo nie mogły mieć wpływu na kształt orzeczenia, odwołanie się do niezgodności wyroku z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP nie czyni skargi skuteczną.

Dodać też należy, że przedmiotem osądu w sprawie był oznaczony stosunek prawnomaterialny, zatem oddalenie powództwa w sposób, jak twierdzi skarżący, niezgodny z prawem, oznaczało też naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego. Wyrok jest bowiem niezgodny z prawem nie dlatego, że zapadł z naruszeniem przepisów postępowania, ale z tego względu, iż narusza określony przepis (przepisy) prawa materialnego, który leżał u podstaw rozstrzygnięcia (por. postanowienia: z dnia 26 sierpnia 2008 r., III BP 3/08, OSNP 2010, nr 1-2, poz. 13; z dnia 13 marca 2012 r., II BP 18/11; z dnia 7 sierpnia 2013 r. II CNP 17/13); takiego przepisu skarżący jednak nie wskazał.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 424⁹ k.p.c.